

Jóna Dávid

A térdek remegése

Baranyi Ferenc Roskadó alázat című versére

Félévszázadnyi működő elemlámpa,
fénykarikái ugrálnak a térben,
benne látlak minden suhanó árnyban,
szép szerelmes szövevényben.

Megvan a sarki málnafagyalt,
sápadt tölcsér alja ereszti vérét,
balaton-kék szem, mosolygása sóhajt,
kívánja bizony a beteljesedését.

Sosem volt józan e varázs,
ez adta izgalmát és szépét,
mint érett körtén a szövődarázs
szívtad a nap cukorra lett fényét.

Harcok vannak, ha ellentmondasz,
kancsalva néz a mindenféle norma,
benned a vágy olthatatlan szomjaz,
lenyűgöz a belső, varázsol a forma.

Szépségről szépséget írni ez a napi lecke,
rejtett zugait kínálja érte az élet,
ha elhiszik, mindegy, hogy szeretsz-e,
szavaidról így is felismernének.

A térdek remegése talán nem is alázat volt,
ha roskadt, nem terhétől, inkább a vágtyól,
míg ő a szent elvárások ellen is dacolt,
szedted édes gyümölcsét az eperfáról.

Préselt virágok esnek ki a könyvből

elejtett szirmok
őrzik a titkot
elfakulásig

kicsúszva könyvből
sóhaj a csöndből
hopp itt egy másik

emlékek hamva
földre zuhanva
múltjukat vesztik

padlóra esvén
elporladt eszmény
halottan fekszik

